

SLAPEN IN EEN ZEE VAN STERREN

Christopher Paolini bij Boekerij:

Eragon

Oudste

Brisingr

Erfenis

De vork, de heks en de draak

Slapen in een zee van sterren

www.boekerij.nl

CHRISTOPHER PAOLINI

SLAPEN
IN EEN
ZEE VAN
STERREN

‘Blackstar’, geschreven door David Bowie, heruitgegeven met toestemming van Nipple Music (BMI), beheerd door RZO Music, Inc. Fragmenten uit *The Immense Journey: An Imaginative Naturalist Explore the Mysteries of Man and Nature* door Loren Eiseley, © 1946, 1950, 1951, 1953, 1955, 1956, 1957. Gebruikt met toestemming van Random House, een imprint en afdeling van Penguin Random House LLC. Alle rechten voorbehouden.

ISBN 978-90-225-9040-9

ISBN 978-94-023-1532-5 (e-book)

NUR 333

Oorspronkelijke titel: *To Sleep in a Sea of Stars*

Vertaling: Niels van Eekelen, Mechteld Jansen en Jonas de Vries

Omslagontwerp: Faceout Studio, bewerkt door DPS Design Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: Faceout Studio

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Copyright by Christopher Paolini

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zoals al mijn boeken is ook dit boek opgedragen
aan mijn familie.

*Maar ook aan de wetenschappers, technici en dromers
die toewerken naar onze toekomst tussen de sterren.*

INHOUD

DEEL EEN: EXOGENESIS	13
Dromen	17
Reliekschrijn	29
Verzachtende Omstandigheden	47
Zielenleed	63
Woede	71
Schreeuwen & echo's	89
Aftellen naar nul	102
Eropuit	111
Keuzes	118
*	
Exeunt I	140
DEEL TWEE: SUBLIMARE	149
Ontwaken	153
Caracole	168
Aannames	187
<i>Kriegsspiel</i>	212
Extremis	225
Dichtbij & ver weg	234
Iconen & indicaties	253
Nergens een schuilplaats	269
Begaafde	278
Darmstadt	288
Openbaarheid	305
Lessen	327
*	
Exeunt II	358
DEEL DRIE: APOCALYPSIS	365
Zondes van vroeger	369
<i>A caelo usque ad centrum</i>	400

Scherven 406
Doodsangst 424
Sic itur ad astra 436
De duisternis in 445
Noodzaak 458
Zondes van nu 479

*

Exeunt III 496

DEEL VIER: FIDELITATIS 521

Dissonantie 525
Ruimtestation Orsted 544
De ontsnapping 557
Noodzaak II 590

*

Exeunt IV 604

DEEL VIJF: MALIGNITATEM 627

Aankomst 631
Noodzaak III 645
Integratum 669
Ferro Comitante 694
Astrorum Irae 720
Sub specie aeternitatis 751

*

Exeunt V 770

DEEL ZES: QUIETUS 785

Herkenning 789
Eenheid 797
Decessie 810

*

Exeunt VI 824

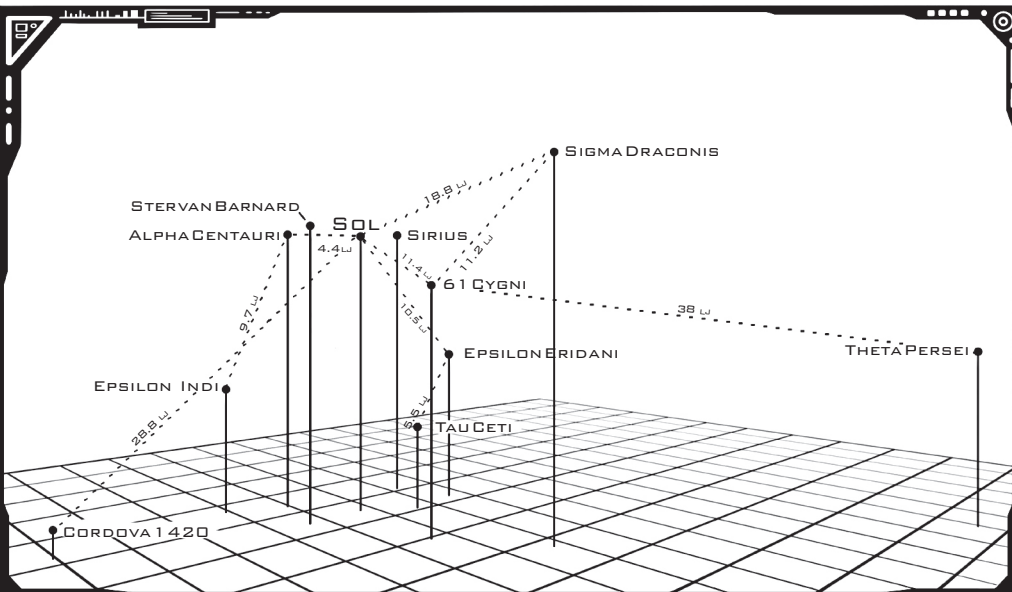
ADDENDUM 829

Appendix I: Ruimtetijd & FTL 831
Appendix II: Gevechtsvoering met ruimteschepen 844
Appendix III: Woordenlijst 847
Appendix IV: Tijdlijn 869

NAWOORD EN DANK 873

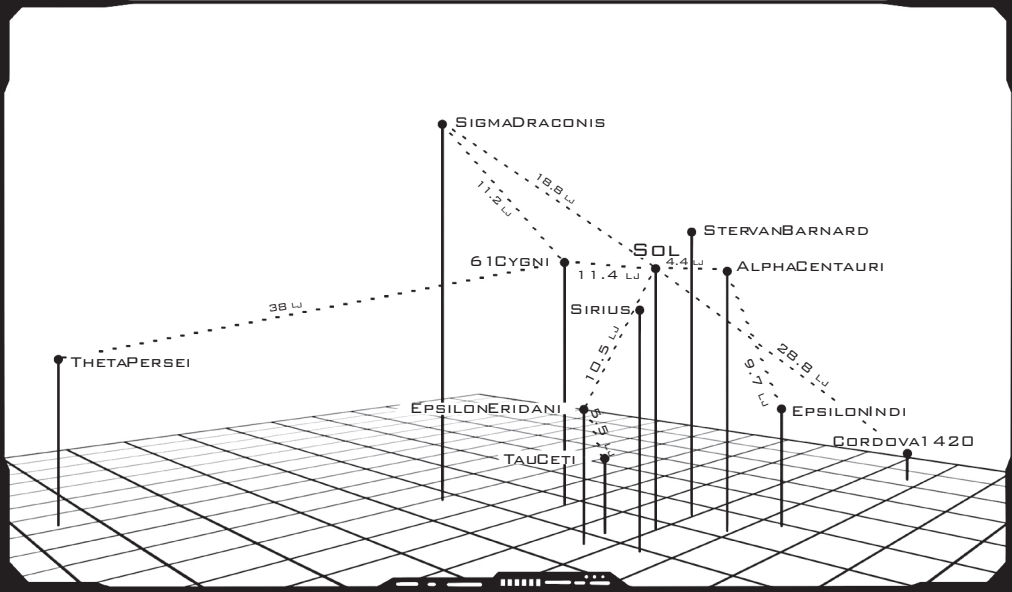
EEN FRACTALVERSE-ROMAN

Liga van Verenigde Werelden

Onafhankelijk

• Sol • Alpha Centauri • Wereld van Stewart • Epsilon Eridani • Eidolon • Epsilon Indi • Weyland	• Sigma Draconis • Adrasteia • Theta Persei • Talos vii • 61 Cygni • Ruslan	• Cordova 1420 • Tau Ceti • Shin-Zar

DEEL EEN

* * * * *

EXOGENESIS

*Trojaan, zoon van Anchises, makkelijk is de afdaling via Avernus;
nacht en dag staat de deur van de donkere Dis open;
maar terugkeren en weer ontkomen naar de bovenwereld,
dat is het probleem, daarin schuilt de moeilijkheid.*

– AENEIS 6.126-129

VERTALING DOOR BEN BIJNSDORP

* * * * *

DROMEN

1

De oranje gasreus Zeus hing laag boven de horizon, een gigantische en drukkende aanwezigheid die een rood schemerlicht verspreidde. Rondom de planeet stond een veld van glinsterende sterren helder afgetekend tegen de duisternis van de ruimte, en onder de waakzame blik van de reus strekte zich een grauwe wildernis uit met strepen gesteente.

Op die verder woeste en ledige vlakte stond een kleine verzameling gebouwen op een kluitje. Koepels, tunnels en kassen, samen een eenzame bron van leven en warmte in de buitenaardse omgeving.

In het krappe laboratorium van de basis stond Kira de DNA-sequencer uit zijn nis in de wand te wrikken. Het apparaat was niet eens zo groot, maar wel zwaar, en ze wist er niet goed grip op te krijgen.

‘Verdomme,’ foeterde ze, en ze probeerde het vanuit een andere hoek.

Het merendeel van hun apparatuur zou achterblijven hier op Adrasteia, de maan van Aarde-formaat die ze de afgelopen vier maanden onder de loep hadden genomen. Het merendeel van hun apparatuur, maar niet alles. DNA-sequencers waren onderdeel van de standaarduitrusting van elke xenobioloog, en waar zij ook naartoe ging, deze kwam met haar mee. Niet dat het de kolonisten die binnenkort aankwamen op de *Shakti-Uma-Sati* zou uitmaken, want zij brachten nieuwere en betere sequencers met zich mee dan het budgetmodel op reisformaat waar het bedrijf haar mee had opgezadeld.

Kira gaf nog een ruk aan het apparaat. Haar vingers gleden weg, en ze ademde scherp in toen een randje metaal een snee opentrok over haar handpalm. Ze liet los en zag er een dun streepje bloed uit opwellen.

Met haar mond vertrokken in een grimas verkocht ze de DNA-sequencer een mep. Het had geen effect. Ze balde haar bezerde hand tot een vuist en liep zwaar ademend rondjes door het lab terwijl ze wachtte tot de pijn wegtrok.

Normaal zou ze er niet zo mee hebben gezeten dat haar apparatuur niet wilde meewerken. Normaal. Maar vandaag was ze te ontzet en verdrietig om rationeel te blijven. Hun vertrek stond gepland voor morgen. Ze zouden de maan verlaten en naar de Fianza vliegen, hun transportschip dat al in een baan om Adra vloog. Nog maar een paar dagen en dan zouden zij en alle andere leden van hun tienkoppige onderzoeksteam in cryo gaan, en wanneer ze zesentwintig dagen later wakker werden bij 61 Cygni, zouden ze ieder hun eigen weg gaan, en zou dat de laatste keer zijn dat ze Alan zag voor... voor Joost mocht weten hoelang. Op z'n minst maanden. Als het tegenzat langer dan een jaar.

Kira deed haar ogen dicht en liet haar hoofd achterovervallen. Ze zuchtte, en haar zucht veranderde in een kreun. Hoe vaak zij en Alan ook hetzelfde verhaal doormaakten, het werd er niet makkelijker op. Het werd alleen maar pijnlijker, en ze was het zo moe, was het zo enorm moe.

Ze hadden elkaar een jaar geleden ontmoet op een grote planetoïde die de Lapsang Trading Company wilde ontginnen. Alan was daar geweest om geologisch onderzoek te doen. Vier dagen – dat was alle tijd die ze op de planetoïde met elkaar hadden gehad. Aanvankelijk waren het Alans lach en zijn kop vol warrig, koperkleurig haar die Kira hadden aangetrokken, maar het waren zijn zorgvuldigheid en ijver die echt indruk op haar hadden gemaakt. Hij was goed in wat hij deed en hield in noodsituaties het hoofd koel.

Kira was op dat punt al zo lang in haar eentje dat ze overtuigd was geweest dat ze nooit iemand zou vinden. Maar toen was op miraculeuze wijze Alan in haar leven verschenen en had ze plotseling iemand om wie ze gaf. En die om haar gaf.

Ze waren in contact gebleven en hadden lange holob berichten het universum door gestuurd. Met behulp van een mengeling van geluk en bureaucraatisch gekonkel was het hun gelukt nog een paar keer uitgezonden te worden naar dezelfde post.

Het was niet genoeg. Voor hen allebei niet.

Twee weken geleden hadden ze een bericht hogerop gestuurd met het verzoek om als stel bij dezelfde missies te worden ingedeeld, maar dat betekende nog niet dat hun verzoek ook zou worden ingewilligd. De Lapsang Trading Company was op te veel vlakken aan het groeien, had te veel projecten. Het personeel was dun verspreid.

Als hun verzoek werd afgekeurd... dan was de enige manier waarop ze langdurig samen konden zijn door van carrière te veranderen en werk te zoeken waarvoor ze niet constant hoefden te reizen. Kira was daar klaar voor – ze had vorige week zelfs al online naar vacatures gekeken – maar ze vond niet dat ze het recht had Alan te vragen zijn carrière in het bedrijf voor haar op te geven. Nog niet.

In de tussentijd konden ze alleen het besluit van het bedrijf maar afwachten. Gezien hoelang signalen erover deden om Alpha Centauri te bereiken en de traagheid waarmee personeelszaken te werk ging, konden ze op zijn vroegst eind volgende maand een antwoord verwachten. En tegen die tijd zouden zij en Alan al lang verscheept zijn naar verschillende bestemmingen.

Het was frustrerend. Het enige waaruit Kira troost kon putten, was Alan zelf. Hij was alle frustratie waard. Ze wilde gewoon met hem samen kunnen zijn, zonder dat ze zich zorgen hoefde te maken om dingen die er niet toe deden.

Ze dacht terug aan de eerste keer dat hij haar in zijn armen had genomen en hoe fantastisch dat had gevoeld, hoe warm en veilig. En ze dacht aan de brief die hij haar had geschreven na hun eerste ontmoeting, aan hoe kwetsbaar en openhartig hij zich had opgesteld. Niemand was ooit eerder zo ver gegaan om haar voor zich te winnen. Hij had altijd tijd voor haar. Deed voortdurend grote en kleine dingen voor haar, zoals de op maat gemaakte hoes die hij voor haar chiplab had gemaakt voor haar trip naar het poolgebied.

Normaal zouden die herinneringen een lach op Kira's gezicht hebben getoverd. Maar haar hand deed nog steeds pijn en ze kon de gedachte aan morgen niet van zich afzetten

'Nu is het genoeg, kleding,' zei ze. Ze stapte terug naar de DNA-sequencer en gaf er met al haar kracht een ruk aan.

Met een piepend geluid van protest kwam het apparaat los.

2

Die avond had het team in de kantine afgesproken om de voltooiing van de missie te vieren. Kira was er niet bepaald voor in de stemming, maar tradities waren belangrijk. Of een expeditie nu succesvol was verlopen of niet, het was altijd een betekenisvol moment wanneer hij was afgerond.

Ze had een jurk aangetrokken – een groene met goudkleurige accenten – en was er een uur mee bezig geweest om haar haar op te steken in een toren van krullen boven op haar hoofd. Het stelde niet veel voor, maar ze wist dat Alan de moeite die ze had genomen zou waarderen. Dat deed hij altijd.

Ook ditmaal. Het ogenblik dat ze haar kamer uit de gang op stapte en hij haar zag, verscheen er een fonkeling in zijn ogen en nam hij haar in zijn armen. Ze drukte haar voorhoofd tegen zijn borst en zei: 'We hóéven niet per se te gaan, weet je.'

'Ik weet het,' zei hij, 'maar we zijn het toch verplicht ons minstens even te laten zien.' En hij kuste haar op haar voorhoofd.

Ze dwong zichzelf te glimlachen. ‘Al goed, jij wint.’

‘Zo ken ik je weer.’ Hij lachte terug en stak een ontsnapte krul weg achter haar linkeroor.

Kira deed hetzelfde met een pluk van zijn haar. Het zou haar nooit ophouden te verbazen hoe fel de kleur van zijn haar afstak tegen zijn bleke huid. Als enige van het team leek Alan nooit bruin te worden, hoeveel tijd hij ook buiten doorbracht, of onder de volspectrumlampen van een ruimteschip.

‘Goed dan,’ zei ze zacht. ‘Vooruit met de geit.’

Toen zij de kantine binnenkwamen, was het er al druk. De andere acht leden van het onderzoeksteam zaten bij elkaar om de kleine tafeltjes, Yugo’s favoriete scamrockmuziek blèrde uit de speakers, Marie-Élise deelde bekers uit met punch uit een grote plastic kom op het aanrecht, en Jenan was aan het dansen alsof hij al een liter sterke drank ophad. Misschien was dat ook wel zo.

Kira trok haar arm strakker om Alans middel heen en deed haar best om vrolijk te kijken. Dit was niet de juiste gelegenheid om haar deprimerende gedachten de vrije loop te laten.

Niet dat ze het kon helpen.

Seppo kwam recht op hen af. De botanicus had zijn haar voor de gelegenheid bijeengebonden in een knotje, waardoor de hoeken van zijn magere gezicht er nog scherper uitzagen dan normaal. ‘Vier uur,’ zei hij toen hij pal voor hen stond. Hij gebaarde zo wild met zijn bekertje dat de drank over de rand klotste. ‘Vier uur! Zo lang heeft het me gekost mijn rupswagen uit te graven.’

‘Sorry, Seppo,’ zei Alan op een geamuseerde toon. ‘Zoals ik je al heb gezegd, sneller konden we je niet bereiken.’

‘Bah. Ik had zánd in mijn skinsuit. Weet je wel hoe rot dat was? Ik heb schaafplekken over mijn hele lichaam. Kijk!’ Hij trok de onderrand van zijn versleten shirt omhoog om de rode streep huid op zijn buik te laten zien waar de naad van zijn skinsuit een rauwe plek had achtergelaten.

‘Ik weet het goed gemaakt,’ zei Kira. ‘Wanneer we op Vyyborg aankomen, is het eerste rondje van mij. Wat dacht je daarvan?’

Seppo stak een vinger op en wees er vaag mee in haar richting. ‘Dat... is acceptabele compensatie. Maar geen zand meer!’

‘Geen zand meer,’ stemde ze in.

‘En jij,’ zei Seppo, terwijl hij zijn vinger bewoog om naar Alan te wijzen. ‘Jij... je weet wel.’

Terwijl de botanicus weg waggelde, wierp Kira Alan een blik toe. ‘Waar ging dat over?’

Alan grinnikte. ‘Geen idee. Maar het zal echt wennen zijn als hij er niet meer is.’

‘Ja.’

Na een rondje drinken en even met iedereen kletsen trok Kira zich terug in een hoek van de kantine en leunde tegen de muur. Het idee om Alan kwijt te raken – alweer – mocht dan het ergste zijn, maar ze zag er ook tegen op om afscheid te nemen van de rest van het team. Hun vier maanden samen op Adra hadden hen tot een echte familie gesmeed. Een rare, disfunctionele familie, maar desondanks een die veel voor haar betekende. Het zou pijn doen om iedereen kwijt te raken, en hoe dichterbij dat ogenblik kwam, hoe beter Kira beseftte hoevéél pijn wel niet.

Ze nam een lange teug van haar sinaasappelpunch. Dit was niet de eerste keer dat ze dit meemaakte – Adra was niet de eerste geplande kolonie waarnaar het bedrijf haar had uitgezonden – en na zeven jaar rondvliegen van de ene verlaten rots in de ruimte naar de andere terwijl ze bijna de helft van haar tijd in cryo doorbracht, voelde Kira een sterke behoefte aan... aan vrienden. Familie. Gezelschap.

En nu stond ze op het punt dat allemaal achter te laten. Voor de zoveelste keer.

Alan dacht er net zo over. Dat kon ze in zijn ogen zien terwijl hij door de kantine liep en praatjes maakte met hun teamgenoten. Ze had de indruk dat ze niet de enige twee waren die verdrietig waren, maar de anderen verdrongen hun gevoelens door te drinken, te dansen en te lachen, al klonk hun gelach te schel om helemaal oprecht te zijn.

Ze trok een gezicht en gooide de rest van haar punch achterover. Tijd voor een tweede bekertje.

De scramrock galmde nog harder dan voorheen. Een nummer van To-dash and the Boys, en hun leadzangeres krijste: ‘... op de vlucht. En er staat niets voor de deur. Hé, er staat niets voor de deur. Babe, wat klopt daar op de deur?’ en het vibrerende geluid van haar stem nam toe tot een climax die klonk alsof ze met een zaag over haar stembanden ging.

Kira zette zich net af van de muur om haar punch te gaan bijvullen uit de kom toen ze Mendoza, de chef van hun expeditie, zich een pad naar haar toe zag banen. Dat deed hij met gemak, want hij was een kleerkast van een kerel. Ze had zich altijd afgevraagd of hij was opgegroeid op een van de kolonies met een hoge zwaartekracht, zoals Shin-Zar, maar toen ze het hem had gevraagd, had hij het ontkend en gezegd dat hij afkomstig was van een woonring ergens in een baan om Alpha Centauri. Ze wist niet zeker of ze hem moest geloven.

‘Kira, kan ik je even spreken?’ vroeg hij toen hij haar bereikte.

‘Wat is er?’

‘We hebben een probleem.’

Ze snoof. ‘Wanneer hebben we eens niet een probleem?’

Mendoza haalde zijn schouders op en wreef over zijn voorhoofd met een zakdoek uit zijn achterzak. Zijn glimmende voorhoofd weerspiegelde de lichtjes van de slinger gekleurde lampjes aan het plafond, en hij had zweetplekken onder zijn armen. ‘Dat mag zo zijn, maar aan dit probleem moeten we iets doen. We hebben het contact verloren met een van de drones in het zuiden. Ziet ernaar uit dat hij is neergehaald door een storm.’

‘En? Stuur gewoon een andere.’

‘Het is te ver weg, en we hebben geen tijd om een nieuwe uit te printen. Het laatste wat de drone meldde, is dat hij organisch materiaal had gevonden aan de kust. Daar moet voor ons vertrek iemand naar gaan kijken.’

‘O, kom op nou. Wil je serieus dat ik er morgen op uit trek? Ik heb het leven op Adra al tot op de laatste bacterie gecatalogiseerd.’ Een dergelijke expeditie zou haar haar ochtend met Alan kosten, en Kira vertikte het om de weinige tijd die ze nog samen hadden op te geven.

Mendoza fronste en wierp Kira een blik toe alsof hij wilde zeggen: je kunt maar beter een geintje maken. ‘Regels zijn regels, Kira. We kunnen ons het risico niet permitteren dat de kolonisten straks iets naars tegen het lijf lopen. Iets als de Plaag. Dat wil je niet op je geweten hebben. Echt niet.’

Ze wilde een slok nemen en beseftte dat haar bekertje nog altijd leeg was. ‘Jezus. Stuur Ivanova. Het zijn haar drones en zij kan net zo goed overweg met een chiplab als ik. Er zijn...’

‘Je gaat,’ zei Mendoza op onverbidde toon. ‘Morgenochtend, zes uur, en ik wil er geen woord meer over horen.’ Zijn blik werd minder streng. ‘Het spijt me, maar jij bent onze xenobioloog, en regels...’

‘En regels zijn regels,’ zei Kira. ‘Ja ja. Ik ga wel. Maar ik zweer het je, het is de moeite niet waard.’

Mendoza klopte haar op haar schouder. ‘Des te beter. Ik hoop het.’

Terwijl hij wegliep, verscheen er een berichtje in de hoek van Kira’s blikveld: <Hé, lieverd, alles goed? – Alan>

Door haar lippen te bewegen zonder geluid te maken, schreef ze: <Ja, alles is goed. Alleen extra werk. Vertel je er straks wel over. – Kira>

Van de andere kant van de kantine stak hij zijn duimen naar haar op. Het zag er zo komisch uit dat ze de glimlach die zich op haar lippen vormde niet kon onderdrukken. Toen richtte ze haar blik op de punchkom en beende er recht op af. Ze had alcohol nodig.

Marie-Élise onderschepte haar bij de kom. Ze bewoog altijd met de berekende elegantie van een voormalige danseres. En zoals altijd had ze haar

mond iets naar opzij getrokken, alsof ze op het punt stond een scheve grijns te trekken... of een vernietigende grap te maken (en Kira had er al heel wat van haar gehoord). Marie-Élise was van zichzelf al lang, en met de glimmend zwarte hoge hakken aan die ze voor het feestje had uitgeprint, stak ze een kop boven Kira uit.

‘Ik ga je missen, *chérie*,’ zei Marie-Élise. Ze bukte en gaf Kira een zoen op elke wang.

‘Ik jou ook,’ zei Kira, en ze voelde de tranen haar in de ogen lopen. Samen met Alan was Marie-Élise de persoon in het team waarmee ze het hechtst bevriend was geraakt. Ze hadden heel wat lange dagen samen doorgebracht terwijl ze hun veldwerk verrichtten – Kira had de bacteriën van *Adrasteia* bestudeerd en Marie-Élise de meren, rivieren en de waterlichamen die diep onder de grond verborgen lagen.

‘Ach, niet verdrietig zijn. Beloof me dat je contact met me houdt, ja? Ik wil alles over jou en Alan horen. En ik zal jou ook van alles op de hoogte houden. Oké?’

‘Ja. Beloofd.’

De rest van de avond deed Kira haar best om niet aan de toekomst te denken. Ze danste met Marie-Élise. Ze deelde grappen uit met Jenan en venijnige opmerkingen met Fazel. Ze gaf Yugo voor de duizendste keer een compliment over zijn kookkunsten. Ze deed een potje armworstelen met Mendoza – en verloor – en zong een gruwelijk vals duet met Ivanova. En de hele tijd lang hield ze wanneer het enigszins mogelijk was een arm om Alan heen geslagen. Zo kon ze hem zelfs wanneer ze niet met elkaar aan het praten waren of elkaar aankeken tenminste voelen, en dat bood haar troost.

Toen Kira eenmaal genoeg punch ophad, liet ze zich door de anderen overhalen haar concertina tevoorschijn te halen. De muzikspeler werd op pauze gezet en iedereen verzamelde zich om haar heen – Alan naast haar, Marie-Élise aan haar knie – terwijl ze een reeks ruimtevaarderswijsjes speelde. En ze lachten en dansten en dronken, en een tijdlang was alles perfect.

3

Hoewel het al een poos na middernacht was, was het feest nog in volle gang toen Alan naar Kira gebaarde met een beweging van zijn kin. Ze begreep hem meteen, en zonder een woord slopen ze de kantine uit.

Op elkaar leunend liepen ze het gebouwencomplex door, met hun beker-tjes voorzichtig opgehouden zodat ze hun punch niet morsten. Kira vond het erg vreemd om de gangen zo leeg te zien. Ze hadden altijd volgelegen met stapels monsters, provisies en reserveapparatuur, en de wanden waren

altijd bedekt geweest met overlays. Maar dat was nu allemaal opgeruimd. In de loop van de afgelopen week hadden zij en de rest van het team het complex leeggeruimd in voorbereiding op hun vertrek... Als er geen muziek had geklonken van achter hen en de zwakke noodverlichting in de vloer niet aan was geweest, had de basis volledig verlaten geleken.

Kira rilde en trok Alan steviger tegen zich aan. Buiten gierde de wind – een spookachtig geraas waar het dak en de muren van kraakten.

Bij de deur van de hydrocultuurvleugel bleef Alan staan en in plaats van op de knop te drukken om hem te openen, keek hij Kira aan met een vluchtige glimlach op zijn lippen.

‘Wat?’ zei ze.

‘Niets. Gewoon dankbaar dat ik jou heb.’ En hij drukte een vlug kusje op haar lippen.

Ze boog naar voren om hem terug te kussen – de punch had haar in een zekere stemming gebracht – maar hij lachte, trok zijn hoofd naar achteren en drukte op de knop.

De deur schoof open met een ferme *bonk*.

Warme lucht stroomde over hen heen, vergezeld door het geluid van druppelend water en de zachte geur van bloeiende planten. De hydrocultuurvleugel was Kira’s favoriete plek in het gebouwencomplex. Hij deed haar denken aan thuis, aan de lange rijen broeikassen waarin ze als kind had gespeeld op de kolonieplaneet Weyland. Op langdurige expedities zoals die naar Adra was het standaardprocedure om een deel van hun voedsel zelf te verbouwen. Deels om de levensvatbaarheid van de plaatselijke aarde te testen. Deels om de hoeveelheid provisies die ze moesten meebrengen aan banden te leggen. Maar grotendeels om de doodsaaie eentonigheid te verbreken van de gevriesdroogde maaltijdpakketten waarmee het bedrijf hen uitrustte.

Morgen zou Seppo de planten allemaal uit de grond trekken en in de verbrandingsoven proppen. Ze zouden toch niet in leven blijven totdat de kolonisten aankwamen, en het was tegen alle procedures in om stapels biologisch materiaal achter te laten waar het zich – indien de luchtdichte verzegeling van het complex werd doorbroken – op ongecontroleerde wijze over de maan kon verspreiden. Maar zolang als het duurde stond de hydrocultuurvleugel nog vol sla, radijzen, peterselie, tomaten, bosjes courgettes en alle andere gewassen waarmee Seppo op Adra had geëxperimenteerd.

Maar dat was niet alles. In het schemerlicht tussen de rekken zag Kira zeven potten staan opgesteld in een halve cirkel. Uit elk van de potten stak een enkele lange, dunne steel omhoog met bovenop een tere paarse bloem die neerhing onder zijn eigen gewicht. In de bloesems was een bosje meeldraden zichtbaar met knopjes vol stuifmeel, als de kleurrijke explosies van